

Jordi Vicent

Blanquer o la frustració olímpica

En el mateix arbre on es va matar Nino Bravo es deixà Rafael Blanquer un grapat de dents, a més de fracturar-se el costat, els avantbraços, els colzes, la mandíbula, una tibia, un peroné i unes quantes costelles. El quilòmetre 110 de la carretera a Madrid va ser la meta del saltador valencià davant els Jocs Olímpics de Mèxic de l'any 68.

Durant la següent Olimpíada (recordeu que Olimpíada és l'espai de temps entre els Jocs), Blanquer es va preparar amb atletes alemanys, però en una competició preolímpica al Cristal Palace va patir trencament de fibres als bíceps de la cama dreta, i en el llit, per televi-

sió, va veure els Jocs de Munic-72.

Davant Montreal-76, Rafael va assolir el rècord personal de 8'01, i arribà al Canadà amb la seua millor forma. Però la relació de Blanquer amb els Jocs Olímpics era semblant

a la de Di Stéfano amb els Mundials, ja que, només encetada la competició, es va trencar l'astràgal dret. Amb això acabà, només començada, la seua història olímpica. Com a protagonista, perquè com a observador té molt a dir.

«En atletisme Ramón és l'únic valencià, és un dels qui han de quedar finalistes. Té l'obligació de fer-ho, perquè en la darrera competició fou quart i ara ha d'aspirar a tocar "xapa", malgrat no estar en el millor moment; però cal considerar l'absència dels comunistes, entre els quals hi ha el polanès Maminski, medalla fixa en obstacles».

«Pel que fa a l'atletisme valencià, del futur, veig claríssim que als Jocs de Seül al 88 la nostra presència serà notable. Ara hi ha cinc atletes, tres xics i dues xiques, que, si no baixen el ritme, hi aniran, seran finalistes i aspiraran, potser, a medalla. Xavier Pitilla, en 400 m, Pep Moyà, en 800 i 1.500 m, i Josep Manuel Albentosa en 5.000 i 10.000 m. Merxe Cano, en

100 m, i longitud, i Isabel Aiba en heptatló».

¿I entre els altres? «Crec que el català Marin, en marxa, pot fer alguna cosa, ja que no veig Llopart en aquests moments. González i Abascal, en 1.500 m, haurien d'optar a la medalla, encara que ara mateix estan baixos de forma.»

¿No estaran potser cremats, després de tantes curses d'exhibició? «Podria ser. És possible que la variació de plans i calendaris d'entrenament i la tensió de competir els ha afectats; malgrat això, crec que uns senyors que dediquen la seua vida a l'atletisme, els seus anys més importants, tenen dret a trobar una compensació econòmica.»

¿Més? «Per exemple Corgos, que no competirà amb l'alemany de la D. D. R. Dombrosky. Dombrosky és home de medalla i Corgos podria ocupar el seu buit».

El rècord de Beamon

Parlant de marques en longitud, no podem deixar de pensar en Mèxic, on el negre Bod Beamon sorprengué el món amb un salt de 8'90, que encara resta com a rècord olímpic i mundial.

«És encara impensable que algun altre ho puga fer».

Imagine que Lewis aconseguirà quatre medalles als Jocs que acaben de iniciar-se, però no arribarà, de moment, als 8'90, menys encara quan els Jocs de Los Angeles es fan a nivell del mar, i Mèxic està altíssim. El rècord de Beamon és encara inassolible, perquè, a més de l'altura de la capital mexicana, Beamon feu el salt amb una velocitat del vent favorable, superior als dos metres per segon. Ací els jutges es van equivocar.»